

Afdelingsnieuws

SUCCULENTA

129

MAAS EN PEEL

HERFST 2022

Omslag: De naam Paul Dekker is voor de meeste liefhebbers onbekend. De reden is onder meer het feit dat hij in 2005 overleed, maar ook zijn karakter, dat hem belette al te zeer op de voorgrond te treden. Toch was hij jarenlang voorzitter van de afd. Zeeland van Succulenta en ledenadministrateur van Succulenta. In zijn jonge jaren was Paul zeeman en later werd hij amanuensis van een middelbare school in Middelburg. De zolderruimte van deze school mocht hij gebruiken als opslagplaats voor spullen van Succulenta. Paul kweekte succulenten vanaf 1961. Daarbij ging zijn interesse vooral uit naar andere succulenten, in het bijzonder Asclepiadaceae. Hij zaaide onder meer Asclepiadaceae voor Andries Bongaards, een bekende liefhebberkweker uit De Lier. Paul schreef veel artikelen over Asclepiadaceae en zat lange tijd in het bestuur van de 3.L.K. (de voorloper van de E.L.K.) Paul Dekker was lid van Verdienste van Succulenta.

AFDELINGSNIEUWS

Nr. 129 Herfst 2022 32^e jaargang

Kwartaalblad van SUCCULENTA

Maas & Peel

Redactie: Jack Schraets

Red. adres: Geuldersedijk 2

5944 NH Arcen

Tel. 077-4732913

Email: j.a.schraets@hccnet.nl

Activiteiten (onder voorbehoud)

- 27 sept Thema-avond. Bijzonder, apart, uniek, lelijk. Iedereen kan een of meer planten meebrengen, die opvallen in enig opzicht
- 25 okt Interactieve plantherkenning. Raad aan de hand van een deelfoto om welke plant het gaat.
- 22 nov Jan en Anny Linden; op weg naar Richterveld.
- 20 dec Het grote cactusspel.

HOBBYARTIKELEN

VERKRIJGBAAR BIJ:
JACK V.D. STERREN
INDUSTRIESTRAAT 70, REUVER
MAIL: JACKV.D.STERREN@HOME.NL
TEL. 077-4743687

VOEDING
ETIKETTEN
WATERVASTE STIFTEN

Gedachten van een voorzitter 25

Williejan Rooijackers

De eerste helft van het jaar zit erop. Als U dit leest zijn we al aan de 2^e helft begonnen. De afsluiting van de eerste helft was de buitenbijeenkomst bij de familie Dorssers.

Een mooie tuin, veel te zien, Andre en zijn vrouw hebben duidelijk groene vingers Een gastvrije ontvangst op een mooie zonnige avond in een schitterende omgeving. Ideale omstandigheden voor een gezellige avond en dat werd het. Nu moet ik ook nog iets over cactussen zeggen. De verzameling van Andre is duidelijk een wat oudere verzameling en dat uit zich in mooie grote volwassen planten. Deze staan er prima bij. Dat Andre actief bezig is met planten werd buiten wel duidelijk, een

Euphorbia Medusakop

speciale hoek met vermeerderde en gezaaide planten. Voor ons als liefhebbers dubbel feest want er was ook nog van alles voor kleine prijsjes te koop. De hobby wordt ook nog gepromoot. De woning van de familie Dorssers ligt in een gebied waar veel fietsers voorbijkomen, deze kunnen bijna aan de straat cactussen kopen. Een van de dingen die ik werkelijk prachtig vind is een oude en erg grote Euphorbia, een medusakop waarvan de tweede naam mij niet bekend is. Nog nooit zo'n groot exemplaar gezien. Prachtig, wel meteen een uitdaging voor de meeste verzamelingen. Je moet een plant in dat formaat maar kwijt kunnen. Zie foto.

Familie Dorssers nogmaals van harte dank voor de ontvangst.

Kort hierna begon de zomer en wat voor een, een beetje als een Spanjaard leven om de zomer door te komen. Ach, het middagdutje beviel niet slecht.

Vlak voor de bijeenkomst van augustus bereikte ons het bericht dat het niet goed ging met Mien van Brussel. Daarna ging het snel, heel snel en inmiddels hebben we afscheid moeten nemen van Mien. Verderop treft U een artikel over Mien. Zelf wil ik toch ook een paar woorden kwijt. Erelid, groot liefhebber, heel veel kennis, Mammillaria-expert, scherp van geest en rap van tong, gezellig, een mooi mens. Fijn je gekend te hebben.

Op de buitenbijeenkomst bij de familie Knapen hebben we even stil gestaan bij het overlijden van Mien. De bijeenkomst zelf, ouderwets supergezellig. Gesprekken over van alles en nog wat, maar zeker ook over planten en met name die stekelige dingen.

Nieuwe verloting met prachtige planten. Ik heb voorafgaande aan de verloting diverse leden zien watertanden. Overigens is het verloop van een verloting vaak ook wel hilarisch, sommigen hebben doorlopend geluk, anderen moet je wakker schudden en soms klein geluk met net dat ene plantje.

Dan mijn laatste cactuservaring in augustus. Omdat we enkele planten voor in de tuin nodig hadden zijn we naar tuincentrum Velden gereden. Uiteraard kijk je dan altijd ook even in het "kamerplanten"-gedeelte. Zo ook deze keer en daar werd ik zomaar vrolijk bij het zien van een *Euphorbia lactea* cristaata. Meestal niet zo bijzonder, doch deze vertoont toch tekenen van variegata. U begrijpt de plant is verhuisd naar het mooie Helmond. Zie foto.

Er staan de liefhebber in september diverse zaken te wachten, ELK, ledenbijeenkomst en de beurs in het tuincentrum in Ospel bij de familie van Eck. Veel plezier gewenst.

Euphorbia lactea variegata

Mien van Brussel 20-09-1931/20-08-2022

Jack Schraets

Mien van Otterdijk werd geboren in Someren als dochter van een kruidenier en toen ze wat ouder was werkte ze geregeld in het familiebedrijf.

In 1957 trouwde Mien met Toon van Brussel. In 8 jaar werden uit deze verbintenis 7 kinderen geboren; 4 meisjes en 3 jongens. Gedurende de eerste jaren woonden ze over de grens in België. Daar begonnen ze een bedrijf waar ze kippen fokten. Ongeveer in 1960 stopten ze met het bedrijf en gingen wonen in Someren, waar in de Kommerstraat een huis voor hen gebouwd werd.

Mien was in die jaren ongetwijfeld druk

bezig met

het opvoeden van haar kinderen. Naarmate de kinderen opgroeiden kreeg Mien meer gelegenheid om ook af en toe aandacht te besteden aan dingen die ze leuk vond.

Toon en Mien hielden van de natuur en langzamerhand veranderde hun tuin (die behoorlijk groot was) in een fraaie siertuin.

Daarbij kwam, dat beiden succulenten wel leuk vonden, dus verrees er eerst een klein kasje en later kwam er een veel grotere bij. Daarbij kwam ze via Piet Wijnen uit Someren Eind in contact met een vereniging van liefhebbers van suc-

Toon van Brussel

culenten. Mien werd dus lid van de toenmalige afdeling Noord-Limburg van Succulenta. Mien kwam eind 1972 bij de afdeling en begin 1973 werd ze lid van Succulenta. Dat was op advies van het toenmalige bestuur van de afdeling, want het bespaarde haar de contributie voor 1972 van Succulenta vonden men.

Mien ging zich vooral toeleggen op de cactussen, terwijl Toon zich meer bezig hield met de overige succulenten. Van cactussen kwam er allengs een imposante verzameling, waarin de Mammillaria's een grote rol

Mein bij haar geliefde Mammillaria's

... En tijdens de verkoop in 2003

speelden.

In de kas was aan de planten te zien, dat ze zich er thuis voelden. Vele exemplaren waren exemplaren, die uitblonden door hun welverzorgde uiterlijk.

Mien en Toon waren enthousiaste liefhebbers. Ze waren bij Open Dagen steevast degenen, die de meeste bezoekers kregen. Het aantal mensen, dat na een bezoek aan hun verzameling lid is geworden loopt zeker in de tientallen. Bij excursies van onze afdeling was Mien steeds present zolang ze mobiel genoeg was daarvoor. Helaas verminderde die mobiliteit in de loop der jaren. Ik vermoed, dat ze niet wilde dat anderen

daardoor verhinderd werden ten volle te genieten van het gebodene, dus ging ze later alleen mee als ze dacht dat ze daardoor niemand hinderde. Daarvoor was haar 'vaste chauffeur', Henk van den Broek graag bereid. Mien was hem daar zeer dankbaar voor.

Mien bij de jaarvergadering van de afdeling in 2008

Omgekeerd ontvingen

Mien en Toon heel graag liefhebbers. Dat gebeurde onder meer tijdens regio-excursies, Tijdens die uitstapjes werden in een bepaald gebied van de afdeling enkele leden (meestal 3 of 4) bezocht. Bij een van deze leden werd dan geluncht. En Mien was dan graag bereid om voor die lunch te zorgen als de excursie in haar regio plaats vond. Bij haar waren die lunches zo overdadig, dat ik wel eens vermoed heb, dat enkele deelnemers aan de excursie vooral meegingen vanwege die lunch!

40 jaar lid van Succulenta in 2013

Vanwege haar activiteiten werd Mien in 2006 benoemd tot Lid van Verdienste van Succulenta. Van onze afdeling was Mien erelid. Helaas werden Toon en Mien ouder en met de ouderdom kwamen ook gebreken.

Hun hobby werd soms een last. Toon had veel last van evenwichtsstoornissen en zijn gehoor werd zo slecht, dat communicatie met medeliefhebbers bijna onmogelijk was. En dat voor iemand die graag en veel vertelde! Mien sukkelde al veel langer met haar gezondheid. In de loop van haar lange leven was ze een vaste klant van de medische wetenschap. Bij de uitvaart vertelde een van de kinderen dat ze vaker dan 70 keer in het ziekenhuis opgenomen is geweest! Geen wonder, dat er iets moest veranderen. En resoluut als Mien was, besloot ze vrijwel haar hele verzameling succulenten op te ruimen. En ze vond, dat de planten het beste naar liefhebbers konden gaan, zodat ze daar verder konden groeien. De opbrengst van de planten kon dan gebruikt worden voor het in stand houden van een veel kleinere verzameling in een veel kleinere kas. Mien zocht dus contact met het bestuur. De bestuursleden moesten dan de prijzen van de planten vaststellen (maar vooral niet te hoog, vond ze!). Op 26 april 2003 vond de verkoop plaats, waarbij het bestuur van de afd. voor verkooper speelde.

Vele van deze planten zullen nu nog de verzamelingen van onze oudere leden of vroegere leden sieren! Maar Toon en Mien moeten die dag wel enigszins verdrietig geweest zijn.....

Daarna ging het leven verder.

Mien verscheen nog steeds heel frequent op de bijeenkomsten en ze ging, als ze kon beschikken over haar chauffeur, nog steeds mee met diverse excursies. In 2007 vierden Toon en Mien hun gouden bruiloft, waarop vanzelfsprekend ook veel afdelingsleden aanwezig waren. Ook werd de vroegere garage in dat jaar verbouwd tot een aanleunwoning. In het huis zelf ging zoon Ton met zijn gezin wonen.

In 2011 uitkijkend op haar tuin

Samen met oude en vroegere leden van de afdeling in de kas van TheoNabbenm

Enige tijd later werd Toon ziek en na een lange en moeilijke lijdensweg stierf hij op 10 januari 2010. Mien woonde sindsdien alleen in deze woning.

Door haar lichamelijke toestand was Mien steeds minder in staat om de afdelingsevenementen bij te wonen en dat waar ze juist de contacten met andere liefhebbers het leukste vond. Toch bleef Mien zoveel mogelijk de wederwaardigheden van Succulenta volgen.

Geestelijk bleef Mien zoals ze altijd was geweest. Lichamelijk werd ze steeds minder. In de laatste maanden van haar leven moest ze echt verzorgd worden. Maar als je haar belde was haar belangstelling voor wat je te vertellen had even groot als voorheen en ze bleef even positief als voorheen; even geïnteresseerd in alle nieuwtjes. Als je dan iets vroeg over haar gezondheid was haar commentaar: ‘We mogen niet klagen, want we leven nog’. Dat leven duurt nog voort in de herinnering van de vele liefhebbers, waarvoor zij een voorbeeld was!

Het familiestuk

Rik Coenen

Lang geleden, toen ik nog een klein, klein mannetje was, kreeg ik iets met cactussen. Veel van de afdeling zullen het nog wel herinneren dat ik als mannetje van een jaar of 11 opeens lid werd en de definitie van “jeugdlid” weer van 50 naar 11 terugbracht.

Mijn vader moedigde mijn nieuwe hobby erg aan, hij was zelf ook altijd graag in de tuin bezig. Zo waren we al een keer bij cactuswereld in Reuver geweest, maar wist hij ook nog een familielid die ook erg van cactussen hield waar we een keer naar toe gingen. Dit was Mien van Brussel, een nicht van mijn oma. Ik weet nog hoe ik van Toon toen onder andere een *Crassula* had gekregen die ook wel “Buddha’s Temple” werd genoemd. Aan de vorm was goed te zien waar die bijnaam vandaan kwam.

Helaas heeft die het bij mij niet heel goed gedaan.

Laatst werd mij ook nog gevraagd of ik nog planten van toen had, maar voor zover ik kan herinneren geen meer. Als ik er wat gekregen had, zullen die nu waarschijnlijk niet meer leven.

Mien vertelde mij ook over Succulenta en afdeling Maas & Peel, waar ze nog het een en ander aan promotiemateriaal van had liggen. Van mijn vader moest ik maar even nadenken of me dat leuk zou lijken, maar ik wist het eigenlijk al meteen. Aanmelden die hap!

Mijn vader heeft me daarna ook jarenlang naar de bijeenkomsten gebracht. Een paar jaar geleden vroeg Jack Schraets bij een bestuursvergadering of iemand van ons een *Euphorbia* wou hebben die hij nog had staan. Het was een hele grote cluster van *Euphorbia pulvinata*, met misschien wel honderd koppen. De plant werd hem wat te zwaar en hij had geen zin die iedere winter meer binnen te moeten zetten, de plant moest weg. Ik wist niet zeker of ik plaats had, maar heb een paar dagen later toch maar een vriend gebeld om de plant samen op te halen.

Onderweg ging door een scherpe bocht ook nog eens de pot kapot, waardoor ik meteen een nieuwe pot moest zoeken. Tip van Flip: Grote potten kosten tegenwoordig al tegen de 100 euro, een speciekuip is bij de bouwmarkt maar 7 euro. Even wat gaatjes boren in de onderkant en ik had een nieuwe pot.

Hoewel ik eerst twijfelde of ik de plant wel zou meenemen, is het uiteindelijk toch een van de pronkstukken van mijn verzameling geworden. Zelfs op inter-

net bleken er maar weinig mensen te zijn die zo'n groot exemplaar van *Euphorbia pulvinata* hadden en als ik een keer een foto deelde kreeg ik daar altijd veel reacties op.

Later kwam ik erachter dat deze plant van Mien was geweest, wat de plant des te leuker voor mij maakte omdat het nu ook nog een soort familiestuk was. En niet alleen was de plant van Mien geweest, ze vertelde mij dat ze hem zelfs nog zelf gezaaid had, wat zo'n 50 à 60 jaar geleden moet zijn geweest.

Omdat het zo'n grote plant was, was het wel ieder jaar weer moeilijk om een plek te vinden waar die kon overwinteren. 's Zomers kon die prima buiten staan, 's winters was lastig. In 2019 heb ik geprobeerd de plant eens in de schuur te laten overwinteren. Op mijn vaste plek was geen plek meer, maar ik las dat deze Euphorbia tot -10 graden wel kon hebben en uit ervaring wist ik dat ie een beetje vorst prima kon doorstaan. In de schuur zou die verder goed beschut staan, waardoor de temperatuur niet zo koud zou zijn als buiten. Ook kwamen er enkele Agaves bij te staan, die ik eerder telkens op zolder zette maar wat door hun grootte een heel gedoe was (en een goede workout). Dat jaar was buiten zelfs een temperatuur van -20 bereikt en dat hadden de planten zonder problemen doorstaan. Dus het jaar erop vertrouwde ik erop dat deze planten daar weer konden overwinteren.

Het was dat jaar niet minder dan -10 geworden buiten, maar zowel de Euphorbia als één Agave hadden een flinke klap gehad. De rest van de Agaves had het wel prima doorstaan, vermoedelijk stonden de Euphorbia en die Agave iets te dicht bij de ingang of op de tocht.

De Agave had het niet gered (maar gelukkig had ik nog scheuten ervan), de Euphorbia had een flinke klap gehad maar leefde nog. Voor mij een enorme teleurstelling, maar helaas niets meer aan te veranderen.

Euphorbia's zijn vaak nogal taaie planten, dus ik heb het een tijdje aangekeken daarna, kijken of de natuur zichzelf herstelde. De dode stukken werden weggevreten door beestjes, de rest bleef in leven. Ik had gehoopt dat de goede stukken zich vanzelf weer zouden vermeerderen, maar dit bleef tot dusver uit, waarop ik uiteindelijk toch maar de goede stukken eraf heb gehaald, de slechte stukken de groenbak in heb gedaan en alle goede stukken weer terug de pot in heb gezet met verse grond.

Het positieve was wel dat aan enkele stukken weer opnieuw wortels zaten, wat betekende dat de plant zich toch langzaam vanzelf weer aan het herstellen was. Ook was het wel een leuke biologiele, dat uit elkaar halen van de plant.

Bizar om te zien dat zo'n grote plant alsnog maar één stam had waaruit alles gegroeid is.

De stukken staan nu dus weer in de grond, waarbij het een interessante vraag is of dit nu heel veel stekjes zijn of toch één plant. Allebei klopt het eigenlijk. Het heeft een flinke klap gehad, maar het is nu aan mij om het familiestuk weer in ere te herstellen, dat ie weer net zo mooi mag worden als dat ie eerst was. En vooral nu met het overlijden van Mien, wil ik de plant graag als herinnering aan haar houden.

Euphorbia pulvinata

Geef de pen door

Jan Taheij

Hoewel ik al ruim 40 jaar lid ben van Succulenta draait mijn interesse voor planten niet alleen maar om cactussen en vetplanten. Passiflora en Aristolochia (Duitse pijp) zijn onder andere 2 geslachten waar ik ook dol op ben. 2 jaar geleden ben ik eindelijk begonnen met het verwezenlijken van

een lang gekoesterde droom, het bouwen van een fatsoenlijke kas. Inmiddels staan er in het eerste gedeelte (6 * 12 meter) al verscheidene planten lekker met hun voeten in de volle grond te genieten. Als beloning hiervoor hebben ze ons al veel plezier gedaan met hun bloemen. Volgend jaar kan ik dan beginnen met het inrichten van het 2de stuk kas

(6*6 meter), en dit zal het domein worden van cactussen en andere succulenten.

Het leukste aan het bezig zijn met planten vind ik het zaaien (bijna al mijn planten zijn zelf uit zaad opgekweekt) en om ze dan daarna dan weer zelf zaad te laten produceren.

met een pincet bezig te zien om het stuifmeel van de ene naar de ander bloem over te brengen. Dat maakt me gelukkig en dankbaar. En als het dan ook nog resulteert in vruchten met zaad, en ja, zelfs eetbare passievruchten dan is het cirkeltje rond. En dit zaad gaat dan weer heel de wereld rond naar andere liefhebbers (met dank aan facebook). Naast de passiflora's heeft o.a. ook de paradijsbloem (Strelitzia) ons verblijdt

Veel van de passiflora's hebben hier geen natuurlijke bestuivers en moeten dus met de hand worden bestoven.

Gelukkig heb ik hierbij hulp van mijn kleindochter (10 jaar).

Zij heeft mijn liefde voor planten overgenomen en heeft er ook veel plezier in om bezig te zijn met planten (zowel in de kas als in de moestuin).

Het is gewoon een genot om haar

met een flink aantal bloemen, en ook hier is het ons gelukt om deze met de hand te bestuiven. Hij vormt nu al flinke zaaddozen en ik hoop dan ook dat deze wat goed zaad opleveren. Ik geef de pen graag door aan John Jagerszky waarvan ik weet dat zijn interesse in planten zich ook niet beperkt tot cactussen.

Dit was goed te zien bij de Open kas dagen afgelopen mei waar zijn liefde te bewonderen was in zijn prachtige tuin. Succes John.

Kerk in Son (vervolg)

Rik Coenen

Al weer een aantal jaar geleden heb ik met Wil liejan en Harry in de kerk van Son wat planten opgehaald. De kerk zou gesloopt worden

en mijn tante had mij gevraagd of ik een bestemming wist voor onder andere twee grote Euphorbia's. Hierover had ik toen een artikel geschreven.

Hiervan staan nog steeds enkele Agaves bij mij thuis en staat één van de Euphorbia's in de Jochumhof naast de ingang van de kas te pronken.

Nu wordt naar aanleiding van het artikel mij nog wel eens gevraagd hoe het nou met die kerk is, of die inmiddels gesloopt is of niet. Hier was namelijk veel discussie over in Son.

Hier was ik het antwoord altijd op verschuldigd, maar enkele dagen geleden was ik met mijn vriendin in Sint Oedenrode voor een auto gaan kijken en heb ik antwoord gekregen op de vraag.

Toen we nog even wat tijd moesten doden, zijn we in Son even een broodje gaan eten en heb ik mijn tante gebeld of we op bezoek konden komen. Zij ging toevallig net een kop koffie drinken in de kerk en vroeg of ik daarheen kon komen.

De kerk was dus niet gesloopt en evenmin waren er appartementen in gekomen, wat ook een van de mogelijke bestemmingen was. Van de buitenkant was er een hoop wit bijgekomen, in de vorm van balken en pilaren. Aan de

binnen-
kant
kwam je
in een
grote
ruimte
met een
trap recht
voor je.
We kre-
gen een
rondlei-
ding door
de nieu-
we kerk,
die nu

“het Dommelhuis” heet. Het gebouw is een soort dorps huis geworden, be-
doeld om mensen samen te laten komen.

Er is een bibliotheek, er zijn werkplekken om aan te werken, er is een barretje
waar men koffie kan halen, er is een theater en achterin zijn muziekkolalen
waar de jeugd kan repeteren. Het grappige is dat de kerk een vrij aparte archi-
tectuur heeft ten opzichte van de meeste andere kerken, waarbij ooit de ge-
dachte was dat het heel erg open moest zijn, een soort markthal bijna, waar
mensen konden samenkomen.

Wat dat betreft is de originele gedachte wel eer aan gedaan, het is niet ge-
sloopt, er zijn geen appartementen gekomen, maar het is een gebouw dat
dienst doet aan het dorp en waar mensen samen kunnen komen. De pastoor,
die er nog steeds naast woont, had hier ook nog veel inspraak in en heeft het
lintje mogen doorknippen bij de officiële heropening.

Toen wij koffie aan het drinken waren met mijn tante, kwam toevallig de pas-
toor ook nog langs gelopen. Vlak voor we vertrokken mochten we bij hem nog
even de kas in, hij had misschien nog wat plantjes voor mij staan.

Uiteindelijk was het niet ik, maar mijn vriendin die met haar handen vol plant-
jes naar buiten kwam en gingen we maar eens terug naar Sint Oedenrode,
waar haar nieuwe auto op haar stond te wachten.

Een bloeiende *Trichocereus* in de Jochumhof op Steijl gefotografeerd door Ruud Doek.

